

[Julin.]

en 70—80 Tusind Konsultationer om Aaret, saa der bliver efterhaanden mange, der vil tale med om dette Spørgsmaal.

Maa jeg slutte med at sige: Lad os nu sagligt og lidenskabsløst se paa Helheden som paa Enkelthederne i det kommende Udvalg.

Bindsløv: Som allerede anført af de ærede foregaaende Talere vender Forslaget om Udøvelse af Lægegerning tilbage fra Landstinget i betydelig ændret Skikkelse, en Skikkelse, som ligger nærmere op til det oprindelige Udkast fra Kommissionen og Ministeriet. Jeg finder det ikke rimeligt ved denne første Behandling at gaa ind paa en nærmere Drøftelse af alle de Problemer, der ligger gemt her; det vil være rimeligt, finder jeg, i et Udvalg nærmere at undersøge, om det Resultat, Landstinget er naaet til, er det, som vi kan ønske at blive staaende ved, eller om der endnu er enkelte Ændringer, som det vilde være rimeligt at gennemføre. Jeg kan tilføje, at den Skikkelse, som Folketinget gav Lovforslaget ved dets Behandling i sin Tid, var Resultatet af, at mange stridende Meninger bøjede sig mod hinanden, og jeg maa for min Del sige, at det Resultat, der nu foreligger efter Landstingets Behandling, i højere Grad stemmer overens med det, som jeg for mit Vedkommende kunde ønske, saa for saa vidt kan jeg baade paa egne og paa mit Partis Vegne udtale, at der hos os er en meget beredvillig Stemning for i alt væsentligt at gennemføre dette Forslag.

Vi mener, at et saa omfattende Lovforslag som det foreliggende er det nødvendigt og rimeligt at underkaste en saa omhyggelig Prøvelse i Udvalg som muligt; derfor mener vi, en Udvalgsbehandling er ønskelig, men paa den anden Side gaar vi gerne med til at fremme denne Udvalgsbehandling saa meget som muligt og udtaler Ønsket om, at det maa lykkes i indeværende Samling at ophøje dette Forslag til Lov.

Elna Munch: Man siger om den Mand, der overvinder sig selv; at han er større end den; der indtager en Stad. Men hvad skal man saa sige om den Mand, der overvinder sit Parti? Hvad skal man med andre Ord sige om den ærede Formand for Landstingets Udvalg om Lægelovforslaget, som helt er gaaet imod de Stemninger, der her i Folketinget gav sig Udtryk i hans Parti? Hvor er de henne, store og smaa, Svend Nielsens stolte Svaner? Alle hans Ændrings-

forslag, som hele Venstre her i Salen stemte for, er erklæret for døde og magtesløse at være. Det ærede Medlem Hr. Julin sagde, at der var opnaaet Enighed her i Folketinget. Ja, hvorfor var der opnaaet Enighed? Fordi man troede, at Venstre her i Folketinget havde samme Stilling som Venstre i Landstinget. Man har imidlertid nu set, at det forholder sig ganske anderledes.

Jeg skal kun ganske kort pege paa nogle enkelte Ændringer, som er indført i Landstinget. Der stod i Ministerens Forslag i § 1, at „Ret til at betegne sig som Læge har kun den, der i Henhold til § 2 har modtaget Autorisation af Sundhedsstyrelsen, jfr. dog § 3, Stk. 3.“ Dette har Landstinget ændret til: „Ret til at udøve Lægegerning og betegne sig som Læge har kun den, der har modtaget Autorisation i Henhold til §§ 2 og 3.“ Jeg synes ikke, det er nogen god Formulering, for i § 3 tales der ikke om Meddelelse af Autorisation; Paragraffen omhandler, hvad der skal ske, naar Autorisation har fundet Sted. Jeg tror, man skulde have opretholdt den oprindelige Formulering og blot sagt: „jfr. § 3“.

Men saa er der sket det, at medens der i Ministerens Formulering stod, at Autorisationen skulde gives af Sundhedsstyrelsen, har Landstinget i al Stilhed affivet denne, uden at jeg kan se i Motiverne, med hvilken Motivering dette er sket. Jeg ved ikke, om jeg har Ret, men jeg har altid troet, at naar man fik Autorisation til noget, fik man det af en eller anden Myndighed. Der staar ganske vist i § 2, Stk. 4, at Sundhedsstyrelsen udsteder Bekendtgørelse om Autorisationen, men det er jo noget helt andet, og jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om det ikke er nødvendigt, at der staar, hvem der *giver* Autorisationen; den paagældende Kandidat maa da ogsaa vide, hvor han skal henvende sig for at faa Autorisation.

I § 2 har man ønsket at lovfæste Lægeløftet, hvilket jo ikke kan skade. Det væsentlige er, at der i Lighed med Kommissionens Ønske indføres en Bestemmelse om, at Kandidaten skal afgive en skriftlig Erklæring om at ville paatage sig visse Pligter. Men det vilde vist have været naturliggere, om Løftet havde været indføjet i Stk. 3 i Stedet for i Stk. 1; der hører det mere hjemme.

Man har i § 3 ment det nødvendigt at indføje, at det kun er under særlige Omstændigheder, der kan gives Læger, der har faaet deres Uddannelse i Udlandet, Ret til at praktisere her i Landet. Naar man ved, at Forslaget bestemmer, at der skal foreligge